



Waarom die Volle Evangelie Kerk van God die Bybelse Waarheid Moet Herbevestig dat God Man en Vrou Geskape het.

Die Volle Evangelie Kerk van God staan op die gesag van die Skrif as die finale en onveranderlike maatstaf vir geloof, leer en lewenswandel.

Hierdie verbintenis vereis van ons, veral in tye van kulturele druk, om duidelik waarhede te herbevestig wat grondliggend is tot Bybelse antropologie en Christelike teologie.

Een sodanige waarheid is die duidelike Bybelse verklaring dat God die mensdom as man en vrou geskape het.

Dit is nie 'n sekondêre saak nie.

Dit is gegrond in die skepping, deur Christus bevestig, deur die apostels gehandhaaf en noodsaaklik vir 'n samehangende Bybelse wêreldbeskouing.

Genesis 1:27 verklaar dit duidelik:

“So het God die mens geskape na sy beeld; na die beeld van God het Hy hom geskape; man en vrou het Hy hulle geskape.”

Hierdie vers vestig drie onafskeidbare werklikhede:

1. Die mensdom is deur God geskape.
2. Die mensdom dra die beeld van God.
3. Die mensdom bestaan uit twee duidelike en aanvullende geslagte.

Geslag word nie beskryf as 'n spektrum, 'n sosiale konstruk of 'n persoonlike ontdekking nie.

Dit word aangebied as 'n goddelike daad.

God het nie geslag later toegeken nie, en Hy het dit ook nie oopgelaat vir interpretasie of selfbeskikking nie.

Geslag word gegee, nie gekies nie.

Genesis 2 verdiep hierdie waarheid verder deur manlike en vroulike identiteit te begrond in doel en verhouding.

Adam is eerste geskape, Eva is uit hom gevorm, en saam weerspieël hulle verhoudingsvolledigheid.

Hulle verskil is nie toevallig nie.

Dit is doelbewus, betekenisvol en goed.

Die Skrif bevestig herhaaldelik dat God se ontwerp nie willekeurig of gebrekkig is nie.

Om voor te stel dat 'n persoon se biologiese geslag 'n fout is wat reggestel moet word, impliseer in wese onvolmaaktheid in God se skeppende wil.

Jesus self bevestig hierdie skeppingsorde.

In Matteus 19:4 sê Hy:

“Het julle nie gelees dat Hy wat hulle gemaak het, hulle van die begin af man en vrou gemaak het nie?”

Christus herinterpreteer nie Genesis deur kulturele sensitiwiteit of veranderende norme nie.

Hy verwys na die begin.

Hy anker waarheid in God se oorspronklike ontwerp.

Vir die Kerk om lojaliteit aan Christus te bely terwyl sy sy duidelike bevestiging van man en vrou verwerp, is 'n teologiese teenstrydigheid.

Die apostoliese getuienis is konsekwent.

Paulus leer dat die geskape orde God se bedoeling en heerlikheid weerspieël, en dat die verwerping van hierdie orde lei tot verwarring en wanorde, beide in identiteit en moraliteit.

Romeine 1 spreek nie bloot gedrag aan nie, maar wys wat gebeur wanneer die mens die waarheid van God verruil vir alternatiewe vertellings.

Wanneer die skeppingsorde verwerp word, volg verdraaiing.

Dit is nie veroordeling nie.

Dit is diagnose.

Die moderne reaksie is dikwels dat die Kerk as onsensitief, verouderd of onliefdevol bestempel word.

Tog word Bybelse liefde nooit gedefinieer as die bevestiging van elke selfpersepsie nie.

Liefde in die Skrif is in waarheid gegrond.

Efesiërs 4:15 roep gelowiges op om die waarheid in liefde te spreek, nie om waarheid met sentiment te vervang nie.

Sensitiwiteit wat van waarheid losgemaak is, word misleiding.

Deernis wat weier om die werklikheid te benoem, is nie pastorale sorg nie.

Dit is verlating.

Die Kerk moet ook die idee verwerp dat persoonlike identiteit self gekonstrueer word.

Die Skrif leer dat identiteit van God ontvang word, nie deur die individu geskep word nie.

Psalm 139 verklaar dat God ons doelbewus en intiem vorm.

Jeremia 1 bevestig Goddelike roeping en doel nog voor geboorte.

Om te beweer dat 'n persoon later die geslag wat God by die skepping gegee het, kan herdefinieer of verwerp, is om persoonlike outonomie bo Goddelike gesag te verhef.

Verder is taal van belang.

Voornaamwoorde is nie neutrale hulpmiddels wanneer dit gebruik word om 'n wêreldbeskouing af te dwing wat die Skrif weerspreek nie.

Wanneer taal herdefinieer word, volg werklikheid gou daarna.

Die Volle Evangelie Kerk van God moet versigtig wees om nie linguisties mee te werk aan raamwerke wat Bybelse waarheid ondermyn nie.

Dit gaan nie oor vyandigheid teenoor mense nie.

Dit gaan oor getrouheid aan God.

Dit moet duidelik en sonder wreedheid gestel word dat elke persoon waardig is aan menswaardigheid, respek en liefde.

Die Kerk verwerp nie mense nie.

Dit verwerp valsheid.

Christus het sondaars verwelkom sonder om sonde te bevestig.

Hy het barmhartigheid bewys sonder om waarheid prys te gee.

Die Kerk moet dieselfde doen.

Ons is geroep om te herder, nie om leerstellings onder druk prys te gee nie.

Die Volle Evangelie Kerk van God kan daarom nie geslagsidentiteite buite man en vrou bevestig nie, kan nie geslag as vloeibaar of gekies erken nie, en kan nie voornaamwoordpraktyke aanneem wat Bybelse werklikheid ontken nie.

Om dit te doen, sou wees om die Skrif te kompromitteer, leerstellings te verwar en God se ontwerp vir die mensdom verkeerd voor te stel.

Hierdie standpunt is nie kulturele teenstand ter wille van teenstand nie.

Dit is verbondstrou.

Die Kerk is nie geroep om die gees van die tyd te weerspieël nie, maar om getuienis te lewer van ewige waarheid.

Wanneer kultuur skuif, bly die Skrif.

Wanneer definisies verander, staan God se Woord vas.

Wanneer druk toeneem, moet oortuiging verdiep.

Deur te herbevestig dat God man en vrou geskape het, beweeg die Kerk nie agteruit nie. Sy staan vas.

Sy beskerm die waarheid vir toekomstige geslagte.

Sy verklaar dat God se ontwerp wys, doelbewus en goed is.

Getrouheid het nog altyd moed vereis.

In hierdie geslag beteken moed om te weier om Bybelse helderheid vir kulturele goedkeuring te verruil.

Stafford C Petersen
Moderator

